

[Brøndlund Nielsen.]

opstå; det mindes man bl. a. om ved at se de mange obligatoriske emner, der omtales i § 6, og hvoraf mange netop vil blive henvist til dansktimerne.

Med hensyn til andre enkeltfag står vi i venstre uforstående over for, at kristendoms-kundskab på samme tid opfattes som et kundskabsfag og alligevel har en særstilling, således at eleverne kan fritages for faget. Vi mener for øvrigt, at kristendomsundervisningen bør påbegyndes i første klasse, og at fagets stilling ikke må svækkes. Vi mener også, at de praktiske fags stilling må sikres; det er også en ting, vi må drøfte under den nærmere behandling.

Det er en indlysende fordel ved den udelte skole med tilvalg, at eleverne kan komme til at beskæftige sig med de fag, der har deres særlige interesse. Det må gælde, at flere muligheder står åbne alt efter elevernes forskellige interesser og naturlige anlæg. At der er forskel i naturlige anlæg, er der ingen, der er i tvivl om. Jeg tror i og for sig også, at de fleste vil give tilslutning til, at det ideelle ville være, at man kunne holde eleverne samlet og tage hensyn til de enkelte ved individualisering i undervisningen. Men det er en ting, der næppe er praktisk gennemførlig med de muligheder, der er i skolen i dag, og hvis vi lovgiver ud fra idealer, der ikke kan virkeliggøres i praksis, kommer vi kun til at gøre skade.

Med hensyn til mulighederne i skolen ønsker vi også fra venstres side, at de forskellige andre skoleformer end de offentlige fortsat må kunne have en stærk stilling som en alternativ valgmulighed — det gælder efterskoler, og det kan gælde forskellige typer private skoler.

Jeg nævnte vedrørende formålsparagraffen, at det er venstres opfattelse, at skolen har en hovedopgave i at meddele nyttige kundskaber. Derfor må det, der foreslås i § 3, stk. 3, om fritidsarbejde fra skolens side, blive en biting. Der kan være noget rigtigt i tanken, men skolen må ikke blive en konkurrent til det frie foreningsarbejde. Men jeg tror, det er rigtigt at røre ved spørgsmålet om benyttelsen af skolernes bygninger. Der er steder, hvor man mangler plads til forskellige aktiviteter uden for skoletiden, og dér mener jeg det er rigtigt, at man tager op, om man kan bruge den plads, der er til

rådighed i skolerne. Som sagt kan der også nogle steder være et behov derfor, og det kan være rimeligt, at folkeskolen går ind på disse fritidsaktiviteter.

Der er store problemer, jeg ikke er gået ind på her, men som må tages meget grundigt op i udvalget. Især må vi have en nøje vurdering af, hvad loven i alle henseender vil koste. I venstre finder vi som sagt, at der er gode ting i lovforslaget, men at meget i det bør gennemarbejdes særdeles grundigt i undervisningsudvalget.

Jeg sagde i min indledning noget om reformtempoet på dette felt, hvor det altså kniber meget at få den ene reform ført ud i livet, før den afløses af en anden. Lad os nu ikke jage dette lovforslag igennem. Hvis vi tager den fornødne tid til at anvende omhu på det, er det jo muligt og vil det forhåbentlig blive sådan, at den endelige lov vil kunne tjene skolen i et så meget des længere tidsrum.

Ole Vig Jensen: Med stadig kortere mellemrum oplever vi, at vore uddannelseslove revideres, og nu igen i dag loven om folkeskolen, den skole, som i sin form og med sit indhold får stadig større betydning for det enkelte menneskes start på tilværelsen.

Om folkeskolens problemer i dag netop er sådanne, at de kræver en ny lov, kunne nok rejses som et spørgsmål, men det er besvaret bekræftende også af folketinget. Behovet skulle imidlertid gerne kunne læses også ud af den situation, som skolen befinder sig i. Kender man noget til folkeskolens hverdag, vil man vide, at der såvel hos elever som hos lærere hersker stor usikkerhed over for, hvad skolen skal give i det daglige arbejde, og hvad den skal føre til. Hvad er det, vi har behov for at give eleverne? Det er i dagens samfund ikke ualmindeligt at møde en afmagtsfølelse over for de opgaver, som er hjemmets og skoles. Og inden vi tager fat på at udforme paragrafferne til en ny lov, fristes jeg til at citere den norske rektor Mosse Jørgensen, som i sin bog „Kunsten at overleve med en teenager i huset“ på meget rammende måde leverer stof til eftertanke, når hun fortæller:

„om unge, som aldrig mødte udfordringer fra deres voksne, før det var for sent, og som derfor flygter fra opgaver og pligter ind i passivitet, om unge, som